

Pósa Lajos:

Mikszáth Jancsika emlékére

Volt nekem egy kis pajtásom,
Úgy szerettem, úgy sajnálom!
Mikor a kelő nap
Csókját hintette szét:
Akkor hunyta ő be
Kedves, okos szemét.

Aranyeszű kis fiúcska,
Amit hallott, megtanulta.
Szöszeke fejceskéje
Teli volt mesékkel,
Csacsogó, csöpp szája
Csengő versikéssel.

A sarokban várja, várja
Csillagszemű paripája.
Lobogó sörénnyel
Kapálhat, tüszöghet:
A kis Jancsika már
Nem lovagol többet.

Egyre várják a vitézek,
Fa-katonák harcra készek,
A puskás baka is,
A kardos huszár is ...
Koporsóba' fekszik
A kis generális.

Várja, várja jó testvére,
Hisz együtt volt mindig véle.
Mért nem jön már vissza,
Mikor elment régen –
Álmában az éjjel
Játszottak a réten.

Virágos kis koporsója
Mennyi remény takarója!
Aranyos betűkkel
Volt neve ráírva:
Apácska, anyácska
Gyönggyel tele sírta.

Jertek, jertek, tarka lepkék!
A kis Jancsit eltemették.
Szálljatok, szálljatok
A temetőkertbe,
Kicsi sírja fölött
Csillogjatok szerte!

Szállj, te dalos kis madárka,
A Jancsika sírhalmára!
Dalolj neki édes
Altató nótákat!
Fakassz a porából,
Kikelet rózsákat!

(1890. május 4.)